

Η κανονικότητα της αστικής δικαιοσύνης

Ο μπάτσος-δολοφόνος Κορκονέας αποφυλακίστηκε αφού στις 28 Ιουνίου μετά από 11 χρόνια, το δικαστήριο του αναγνώρισε το ελαφρυντικό του σύννομου βίου. Την ίδια ώρα ο αναρχικός Γ. Μιχαηλίδης που βρίσκεται σε καθεστώς ομηρίας, με οδόφραγμα το σώμα του, διεκδικεί το αυτονόητο, δηλαδή την ελευθερία του αφού έχει συμπληρώσει το χρόνο που δικαιούται ακόμα και με τους όρους που επιβάλει η αστική νομιμότητα, για να κάνει αίτηση αποφυλάκισης. Το ότι και οι δύο υποθέσεις συνεχίζονται πλέον στα δικαστήρια της ίδιας μικρής πόλης (Λαμία) συνειρμικά οδηγεί σε λογικές συγκρίσεις. Το δικονομικό κομμάτι και των δύο υποθέσεων δεν έχει σχεδόν καμία σημασία, αφού για να αθωώσουν το τσιράκι τους και να τιμωρήσουν το σύντροφο καταστρατηγούν και τους ίδιους τους, τους νόμους. Όπως και το ότι στην αποφυλάκιση του Κορκονέα κομβικό ρόλο διετέλεσαν οι ένορκοι, δεν αλλάζει το γεγονός ότι αποτελεί ξεκάθαρη θεσμική επιλογή. Το δικαστήριο προετοίμασε τους νοικοκυραίους ενόρκους στο να αποφασίσουν υπέρ αυτού που συμβολίζει ο κάθε μπάτσος, το νόμο και την τάξη. Ξέρουμε άλλωστε και από την δολοφονία του Ζακ ότι και οι νοικοκυραίοι μπορούν να γίνουν φονιάδες για τους ίδιους λόγους που γίνεται ένας μπάτσος, για τη διατήρηση της υπάρχουσας τάξης.

Ο Κορκονέας δεν είναι ούτε ο πρώτος, ούτε από ότι δυστυχώς φαίνεται, ο τελευταίος ένστολος δολοφόνος. Σε μια περίπτωση με αρκετές ομοιότητες με αυτή της δολοφονίας του αναρχικού Α. Γρηγορόπουλου, ο προηγούμενος Κορκονέας, ο έτερος μπάτσος δολοφόνος Μελίστας, καταδικάστηκε πρωτόδικα σε δυόμισι χρόνια φυλάκιση με αναστολή και σε δεύτερο βαθμό αθωώθηκε για τη δολοφονία του αναρχικού Μ. Καλτεζά στις 17 Νοέμβρη του 1985. Η ατιμωρησία του δολοφόνου και τότε ήταν ένα ξεκάθαρο μήνυμα στήριξης της κρατικής βίας. Και μάλιστα με ιδιαίτερες πολιτικές προεκτάσεις προς πάσα κατεύθυνση, που μαρτυρούσαν ότι το κράτος έχει συνέχεια και θα συνεχίσει να έχει το μονοπώλιο της βίας και κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης της σοσιαλδημοκρατίας.

Σε κάποιες περιπτώσεις, όταν τη βρώμικη δουλειά δεν μπορεί να την κάνει το κράτος, αναλαμβάνει η άλλη πλευρά του ίδιου νομίσματος, το παρακράτος. Και πάλι η "δικαιοσύνη" είναι εκεί, έτοιμη να κλείσει το μάτι στον κάθε εντολοδόχο εκτελεστή. Στην περίπτωση του φασίστα-δολοφόνου Καλαμπόκα, προέδρου της ΟΝΝΕΔ Πάτρας που σκότωσε τον καθηγητή Νίκο Τεμπονέρα, τα ισόβια του δικαστηρίου τελικά έγιναν 7 χρόνια και τώρα εξαργυρώνει τις υπηρεσίες του στο καθεστώς ως προϊστάμενος σε τράπεζα. Ακολουθώντας το ίδιο μοτίβο δικαστικών αποφάσεων, δε θα εκπλαγούμε αν δούμε σύντομα τον καταδικασμένο με ισόβια φασίστα φονιά του Π. Φύσσα, Ρουπακιά, να

ακολουθεί το δρόμο των άλλων Χρυσουγιτών και να αποφυλακίζεται. Έτσι ώστε όταν τα εθνικιστικά και νεοναζιστικά σκουπίδια θα χρειαστεί να ξαναπιάσουν τα μαχαίρια για να προστατεύσουν την αστική δημοκρατία, να το κάνουν γνωρίζοντας ότι οι θεσμικές συνέπειες θα είναι από ελάχιστες έως μηδαμινές.

Ποια είναι όμως η κανονικότητα της αστικής δικαιοσύνης; Αυτή που φυλακίζει το Ρουπακιά και πρωτόδικα τον Κορκονέα ή αυτή που ελευθερώνει τον Κορκονέα και κρατάει όμηρο τον Μιχαηλίδη; Και ποιος είναι ο καθοριστικός παράγοντας που μεταβάλλει τις αποφάσεις;

Η ακολουθία των δικαστικών αποφάσεων δείχνει ότι η "δικαιοσύνη" μόνο τυφλή δεν είναι. Απλά το βλέμμα της εστιάζει σε αυτούς που αμφισβητούν τη μονοκρατορία του υπάρχοντος. Όντας από τους σημαντικότερους εξουσιαστικούς πυλώνες με καθοριστικό θεσμικό ρόλο, επιβάλλει το κρατικό δίκαιο σαν την μοναδική ανεκτέ επιλογή. Ακόμα κι αν στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων, η αίσθηση του εθιμικού δίκαιου των "από τα κάτω", βρίσκεται σε αντιδιαστολή με τις αποφάσεις του κράτους και των δικαστικών "αυθεντιών". Όμως, παρά το γεγονός ότι η κοινωνική βάση διαφωνεί σε μεγάλο βαθμό με τις αποφάσεις, αποδέχεται το θεσμικό ρόλο της αστικής δικαιοσύνης, νομιμοποιώντας την ηθικά, με αποτελέσματα να δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για το ξέπλυμα από τη "δικαιοσύνη" όλων των πυλώνων του συστήματος. Καπιταλιστών (π.χ. περίπτωση Energa-Hellas Power), πολιτικών (π.χ. Siemens, Novartis, χρηματιστήριο), εκκλησιαστικών φορέων (π.χ. σκάνδαλο του Βατοπεδίου), μαφιόζων (π.χ. Noor-1), παρακρατικών (π.χ. παραδικαστικό κύκλωμα). Από τη άλλη, δίνει τη δυνατότητα στο κράτος να εφαρμόζει πάνω στους/στις αναρχικούς/ές και στους/στις υπόλοιπους αγωνίστ(ρι)ες τις πιο ακραίες τακτικές ρεβανσισμού και παραδειγματισμού <https://athens.indymedia.org/post/1610324/>. Τα πλέον πρόσφατα και τρανταχτά παραδείγματα σε μια ατέλειωτη λίστα, εκτός από την περίπτωση του Γ. Μιχαηλίδη, είναι η περίπτωση του αναρχικού Β. Σταθόπουλου καταδικασμένου σε 19 χρόνια για έμπρακτη αλληλεγγύη στον αναρχικό Δ. Χατζηβασιλειάδη ή της Πόλας Ρούπα, μέλος του Ε.Α., με στέρηση του δικαιώματος της άδειας με μοναδική δικαιολογία την έκδοση του νέου της βιβλίου "Κράτος εναντίον Κομμούνας".

Όλες αυτές οι περιπτώσεις δεν αφήνουν περιθώρια παρερμηνειών. Η επιδίωξη του καθεστώτος ήταν και είναι η διαιώνιση του συστήματος καταπίεσης, η τιμωρία, η εξόντωση, η ταπείνωση και η λήθη για όποιον/α αμφισβητεί τις παγιωμένες εξουσιαστικές νόρμες. Κάποιες φορές μάλιστα, οι δικαστές σε απόλυτη σύμπνοια με τους μπάτσους αποφασίζουν να προφυλακίσουν άτομα που έχουν συλλάβει, χωρίς ίχνος δικαστικών τεκμηρίων και με εξόφθαλμα κατασκευασμένες κατηγορίες, απλά και μόνο για να

κατασκευάσουν άλλη μια "υπόθεση". Ακόμα και αυτή η επιλογή δεν είναι τυχαία, αφού έχει διπλό ρόλο. Από τη μία να κλείσουν ανοιχτές "υποθέσεις" για να μη φανούν αναξιόπιστοι στο συντηρητικό τους κοινό που διψάει για τιμωρία και από την άλλη να εισάγουν στη σκέψη όσων επιλέξουν να αντιδράσουν, το φόβο ως αποτρεπτικό παράγοντα. Για να συμπληρωθεί η απόλυτη ονειρώξη των εξουσιαστών θα πρέπει οι αποφάσεις της αστικής δικαιοσύνης να μην υπόκεινται στην οποιαδήποτε μορφή κοινωνικής αμφισβήτησης. Ως ομάδα θεωρούμε ότι η φύση, ο ρόλος και κατά συνέπεια και η κανονικότητα της αστικής δικαιοσύνης είναι να αθώνει όσους υπηρετούν το κράτος και το παρακράτος και να τιμωρεί όσους/ες αντιστέκονται στην καταπίεση και την εξουσιαστική λογική του. Αυτό που σε κάποιες περιπτώσεις διαφοροποιεί το αποτέλεσμα, είναι η κοινωνική συνθήκη. Αν ήτανε αποκλειστικά στο χέρι των εξουσιαστικών μηχανισμών, τα τσιράκια του συστήματος, δε θα επωμίζονταν σε καμία περίπτωση όχι μόνο τις συνέπειες των πράξεων τους αλλά ούτε καν το στίγμα τους.

Η αστική δικαιοσύνη αναγκάζεται κάποιες φορές να τους τιμωρεί για να κατευνάζει την κοινωνική οργή. Ο Κορκονέας οδηγήθηκε αρχικά στη φυλακή εξαιτίας της εξέγερσης του Δεκέμβρη του 08. Όχι γιατί ο Δεκέμβρης είχε αυτό σαν αίτημα ούτε και οποιοδήποτε άλλο. Η δικιά μας ερμηνεία είναι ότι ο Δεκέμβρης ήταν μια γνήσια μορφή εξέγερσης που δεν μπήκε στα αριστεριστικά καλούπια του δικαιωτισμού, για αυτό και δεν εκφράστηκε μόνο μέσα από την οργή για τις εξουσιαστικούς θεσμούς αλλά αμφισβήτησε και επαναπροσδιόρισε σχέσεις και αντιλήψεις ακόμα και εντός του αναρχικού χώρου. Ο Δεκέμβρης όμως έδειξε και ποιες είναι οι εξεγερτικές δυνατότητες μιας κοινωνίας, όταν η οργή και η αποφασιστικότητα που περισσεύσει, μεταφέρονται απόφεις στο κρίσιμο πεδίο αγώνα, στο δρόμο. Για αυτό και το κράτος μέσω της αστικής δικαιοσύνης προτίμησε να οπισθοχωρήσει στα θεμελιώδη προτάγματά του και να θυσιάσει, τουλάχιστον αρχικά, έναν αναλώσιμο ένστολο δολοφόνο παρά να ρισκάρει έναν ακόμα Δεκέμβρη.

Σε μια περίπτωση που θυμίζει αυτή του συντρόφου Γ. Μιχαηλίδη, το Δεκέμβριο του 2014 ο Ν. Ρωμανός σταματάει την απεργία πείνας αφού ο γιός του αρχηγού των Χιτών στην Λέσβο, υπουργός δικαιοσύνης Αθανασίου και ο τότε ακροδεξιός πρωθυπουργός Σαμαράς που παρίσταται κάθε χρόνο στη μνήμη των "θυμάτων" του Μελιγαλά, οπισθοχωρούν στο καθεστώς εξαίρεσης που του έχουν επιβάλει και κάνουν δεκτό το αίτημα για εκπαιδευτική άδεια. Η ειδοποιός διαφορά του τότε και του σήμερα, είναι οι συγκρουσιακές πορείες των τότε ημερών, με κορύφωση την πορεία στις 6 Δεκέμβρη του 2014 που μαζί με το κύμα καταλήψεων επανέφερε το Δεκέμβρη όχι σαν ένα φάντασμα που πλανιέται πάνω από την

πόλη, αλλά σαν άμεση κοινωνική προοπτική. Η εξεγερσιακή δυναμική που εξέπεμψαν όλες αυτές οι δράσεις έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην αναδίπλωση του κράτους.

Οι αιχμάλωτοι/ες του κοινωνικού πολέμου είναι οι πρώτοι/ες που αντιμετωπίζουν την κρατική εκδικητικότητα με σκοπό να σπάσει το αγωνιστικό τους φρόνημα. Σκοπός της δικαστικής εξουσίας, ως αιχμή της κρατικής εξουσίας, είναι να εξοντώσει πολιτικά, οικονομικά και φυσικά τα άτομα που δεν αποδέχονται το κοινωνικό συμβόλαιο και τους αστικούς νόμους. Δεν περιμένουμε τίποτα από το κράτος και την αστική δικαιοσύνη, ούτε προσπαθούμε να βελτιώσουμε τον κόσμο των εξουσιαστών. Η όποια ηθική νομιμοποίηση της αστικής δημοκρατίας από τα κάτω θεωρούμε ότι αποτελεί υπονόμηση των μελλοντικών αγώνων. Το μοναδικό μας ανάχωμα απέναντι στην πάγια κρατική επιλογή του ρεβανσισμού είναι η έμπρακτη αλληλεγγύη, ώστε να σπάσουμε την πολιτική και φυσική απομόνωση που επιβάλλει το κράτος στα έγκλειστα συντρόφια. Με εργαλεία έναν πολύμορφο αγώνα που μπορεί να εμπεριέχει από τη διατήρηση της επαναστατικής μνήμης, μέχρι τη διάρρηξη της απαραίτητης για την εικόνα του καθεστώτος, κοινωνικής ειρήνης. Έτσι ώστε το κράτος να αρχίσει να ζυγίζει περισσότερο το ρίσκο της όξυνσης της βίας απέναντι στους/στις αναρχικούς/ές αιχμαλώτους/ες, ειδικά τώρα που στο κοινωνικό υπόστρωμα κυριαρχεί όλο και περισσότερο η φτώχεια και μια υποβόσκουσα αίσθηση οργής. Στον ανυποχώρητο αγώνα κάθε συντρόφου/συντρόφισσας βλέπουμε τη συλλογική προσπάθεια δημιουργίας ρωγμών στο υπάρχον.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΑΠΕΡΓΟΥ ΠΕΙΝΑΣ Γ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ

ΑΜΕΣΗ ΧΟΡΗΓΗΣΗ ΑΔΕΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΑ ΡΟΥΠΑ ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ Ε.Α.

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΠΟΛΟ ΑΘΩΟΤΗΤΑΣ - ΕΝΟΧΗΣ, ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ

Β. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟ - ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΓΚΛΕΙΣΤΑ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΦΥΛΑΚΗΣ

Υ.Γ. Στο πλαίσιο της αντιληροφόρησης κρεμάσαμε πανό για τους συντρόφους Β. Σταθόπουλο και Δ. Χατζηβασιλειάδη στη ΦΕΠΑ και πετάξαμε τρικάκια την Παρασκευή 1/7 και το Σάββατο 2/7 για τον Γ. Μιχαηλίδη σε δρόμους στην περιοχή του Ζωγράφου και κατά τη διάρκεια του Αντιρατσιστικού φεστιβάλ.

Αναρχική ομάδα βραχυκύκλωμα

<https://vrahikikloma.espivblogs.net>